

Juli Capilla

Raspall

Premi de Poesia
Ciutat de València

bromera poesia

Ara ja no vas a l'era amb la dula:
no hi jugueu a raspall –ni a res–,
i en l'arç perdut a la forest dels somnis
a penes queden signes de la sang
del gerd sucós, vermellonenc, escàpol
del primer bes.

I el nom que de la rosa
ensumes perd amb una subtileza
tràgica el seu perfum, impàvid, íntim.

VIDA

Visc als confins d'un horitzó migrat
de campanars altius que m'estavellen
ressons de camafeus en el timpà!
Aquest és el meu gruix, la meua engruna,
el còdol ardent que m'impel·leix,
que m'empeny amb mandra la sang pretèrita.

A les palpentes intuïsc presències
que temps ha vaig sentir com els hostils
presagis que agombolen els topalls
arrecerats als urcs de la memòria.

DESTÍ

Tribulacions...

Ací la flor perfila
perfums antius, acaramulla auguris,
rònecs pressentiments, malastrugances.
Pel cerç dels aiguamolls invictes vaig,
m'engrunse a un ritme que m'embelteix
de mica en mica en un son prim
de crineres en llibertat efímera,
provisional, sota fiança, esclava;
fins adormir-me del tot al redós
de la pedra en sec, als marges fútils
dels bancals, sota una primmirada
llum que em cega els ulls sense retòriques,
mentre la boira s'esbandeix en l'àmbit
diàfan del pervindre,
a poc a poc.

HORITZÓ

De vegades, però, sent que la casa
en què visc és l'interludi sagaç
d'una música infausta, atziaga;
sé que els colors de les aiguamarines
que a voltes s'apleguen vora mar
són un miratge freturós, obscè,
una enganyifa.

Ben lluny, enllà
de la línia que l'horitzó esbossa
sobre la mar en calma, hi ha una pregària
que proclama de bestreta indigències,
un canemàs de palla broixa al terror,
un nen pobrissó, un míser captaire.

Castells d'arena eixorca m'anuncien
jocs de simulació, penúries, íntims
desvaris metàl·lics, la sintaxi pròvida
dels aürts, la solsidea,

la caiguda
final que em confirma la pèrdua
absoluta, total, incontestable.

M'alce, al remat, per constatar que encara
puc dir el meu nom i cognoms en veu alta
—ignore si amb això en tinc prou i de sobres.

TÀVEGA

Ara ja no vas a l'era amb la dula:
no hi jugueu a raspall –ni a res–,
i en l'arç perdut a la forest dels somnis
a penes queden signes de la sang
del gerd sucós, vermellonenc, escàpol
del primer bes.

I el nom que de la rosa
ensumes perd amb una subtileza
tràgica el seu perfum, impàvid, íntim.

Confinat en una tàvega o dèdal
inversemblant, mires d'escapolir-te'n:
debadades atàülles entropies
vagues que et sospesen els vestigis
d'una subtil constel·lació de còdols
–consternació indissimulada d'absis
secrets, remots, inabastables, bells.

El vostre món s'ha esvaït per sempre
entre els domassos pròdigs de Damasc.

L'ALJUB

Com una aigua estanyada a l'aljub
o un istme que proclama en sigil
llurs servituds de pas
–iniquitats.

L'urbs insòlita que basteix un pòlder
de terres movedisses, mentre el mar
agita una allau de triomfs i llogres
contra els hostes vulgars dels marenys;
cadufs que regurgiten aigües brutes;
les marjals negades per una gleva
invasora de conreus a escarada;
aiguamolls desertitzats, insípid:

la il·lusió del naufrag en l'oceà
fent braçades
fins a perdre l'alè.

ELS CUCS DE SEDA

El determini oblic del cuc de seda
sobre la fulla que el temps marceix
amb una insistència orada;
l'aspra mossegada i la mandíbula;
la línia que tiba contra el cairell
d'un àrid de cafissos incògnits;
la perseverança innòcua del cuc,
abans de la crisàlide postrema;
la lletjor de la papallona, mòrbida,
dintre la caixa de sabates Kelme,
violada de metralla llapissera;
la posta instintiva, l'agonia:
els ous com a lleties per la caixa;
la gestació, l'hivern, l'infantament;
el determini oblic del cuc de seda.

LA SANG

Aquesta sang que brolla de la boca
és el mateix filet de sang –idèntic!–
que un dia me’n rajava a borbolls,
en travessar-me de part a part la llengua
amb les dents, en caure de l’engrundsadora,
i ma germana observava el soscaire,
dolguda de mi, i alhora compadint-se’n;
aquella sang enterca és la mateixa
que amara el drap urgent de la cuina
en braços de la mare que ara bressa
el xiquet que, espaordit, gemega;
el pati emblanquinat d’una calç càlida,
la claraboia que filtrava el raig
de llum al pis de baix dels llogaters:
l’exigu i tòrrid exili interior
en què m’endinse a estones quan evoque
l’escena de la infància que ara visc
quan veig el fill a recer de la mare
que plora aquesta sang escandalosa,
que és la meua sang, el meu dolor.